

Phan Thiết 82

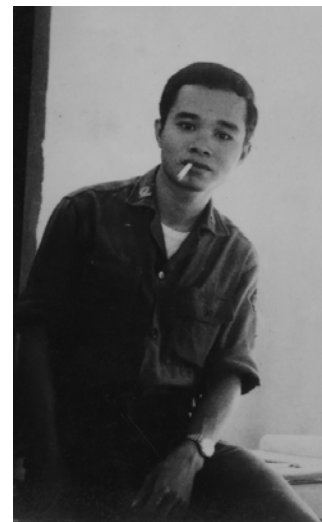
(Gửi Trí và Tôn nữ PN)

Ta đứng ngoài hành lang bệnh viện
Kiếp lao tù tưởng đã tự do
Cây đề sót chút ơn trời đất
Ngực nát còn hơi thở dẫn đò.
Ta như tỉnh giấc trăm năm trước
Đời sống thô sơ những nhọc nhằn
Trời xám thẹn nhìn không sấm động
Đất cũng phai màu đất lặng câm
Ngoài kia biển đã lên mùi cá
Gió quặn phương nào gió đến đây?
Ta nghe rờn rợn nơi xa ấy
Sóng đã dềnh lên những xác người.
Một thuở hồng hoang sông núi đổ
Trùng trùng người nối bước sa cơ
Rừng sâu hang thẳm chim ai oán
Năm tháng mơ hồ dạ ngẩn ngơ
Ta có nơi đây dăm bạn nhỏ
Một đôi mắt thắm những câu chào
Bàn tay thiên sứ tay hiền phụ
Thắp sáng đêm nhòa nỗi đờn đau
Ta mang hình bóng người thân thuộc
Trăm họ còn đây vết nhớ thương
Một túi sót xa ta góp lại
Đầy vơi chỉ cậy những người đứng
Ta ôm một cõi lòng ẩn dật
Thân thể nhạt nhòa tự kiếp xưa
Cát bụi lại xin làm cát bụi
Mưa nguồn chớp bể cũng hư vô
Lòng ta như nước hồ tháng hạn
Đã bốc tàn hơi những đợi mong

Mới biết thời gian như dao sắc
Bạc vàng cũng đứt đá hao mòn
Bảy năm mỗi mòn thân xác rã
Hoa niên một giấc đã chôn vùi
Biết bao ảo ảnh nhân tình ấy
Mai về dương thế có gì vui?

Nguyễn Vũ Văn

***

Nguyễn Vũ Văn (1966)
Sĩ Quan Nha Quân Pháp
(Ghi chú của Ban Biên Tập)